

Kære publikum

Jeg er vokset op i Nykøbing Mors, jeg har fisket krabber og drukket øl ved Østerstrand, før jeg stiftede bekendtskab med kunstverdenen i København og senere i Paris. Hvad har Mors at gøre med Kunstakademiet i København, med Paris eller Lyon, hvor jeg bor og arbejder i dag? Kunsten skal ud i provinsen, helt ud i "den rådne banan", hvor den kan bruges til at skabe vækst, forlyder det. Men alligevel synes støtten og opmærksomheden at være rettet mod centrum og mod os, de unge kunstnere. Når jeg har inviteret to kollegaer og placerer vores samtale i Nykøbing Mors, er der også politik i det. Jeg har en formodning om, at jeg her vil møde en anden måde at anskue kunsten på. Invitationen til at udstille i Morsø Kunstforening går igennem mine personlige tilhørsforhold, og jeg er glad for at blive spurgt. Det giver anledning til at finde en forbindelse og et sprog, der ikke gør afstanden uoverkommelig.

Jeg har inviteret Sidsel Carré og Anne-Mette Schultz til at udstille sammen med mig, fordi de begge to, på hver deres måde, har andel i mit arbejde, og fordi jeg er involveret i deres.

Sidsel har bevæget sig fra maleriet til en praksisform, der inkorporerer det sociale i udviklingen og udførelsen af arbejdet. Hendes måde at tænke på er som noget vævet og flerdimensionelt, noget flimrende, der bevæger sig parallelt på flere områder. Måske har det at gøre med Sidsels hang til det litterære. Hendes arbejdes kompleksitet og hendes manglende interesse for ideen om den sammenhængende kunstnerfigur og tilhørende produktion fungerer som et spørgsmål til konventionelle definitioner af kunstneren og det kunstneriske arbejde.

Anne-Mette opererer med en forestillet arkitektur, som et billede på sit kunstneriske arbejde. Arkitekturen er en måde at strukturere arbejdet på. I forskellige afdelinger foregår henholdsvis det skulpturelle arbejde og tænkningen. Der er elektriske forbindelser mellem afdelingerne. I Anne-Mettes arbejde findes en orden, som har med sprogets måde at skabe sammenhæng på. Skulpturerne humor stammer også fra sproget. Deres fremtoning har et pikant erotisk og samtidig kommunalt strejf. I bogen Institut for Anvendt Tale samles tænkningen og det skulpturelle objekt. Til bogen knytter sig et narrativ, som iværksætter nye figurer og aktiviteter.

Mens vi har arbejdet på udstillingen, har jeg haft teksten Det klasseløse sprog fra 1971 af Inger Christensen liggende på skrivebordet. I teksten skriver Christensen, at hun, som forfatter, hverken ønsker at være formidler eller meningsproducent, men at hendes mål er at påvirke blindheden. Jeg har oversat Christensens udmelding om forfatteren til at omhandle det kunstneriske arbejde og dets møde med publikum i udstillingssammenhængen. Det er en præmis for kunsten, at den gerne må være umulig (modsat journalisten, modsat politik). Kunsten er måske mystisk, men den har med virkeligheden at gøre.

Det klasseløse sprog

Sidsel Carré

Signe Frederiksen

Anne-Mette Schultz

Morsø Kunstforening

26. marts - 8. maj

Omvisning

24. og 25. marts kl. 11 og 13

Fernisering

26. marts kl. 11-13

efterfulgt af præsentation

i Bio Mors

Støttet af

 15. Juni Fonden

STATENS KUNSTFOND

Signe Frederiksen

Det klasseløse sprog

Jeg er ikke en formidler.

Jeg betragter ikke forfatteren som en formidler.

Jeg betragter derfor heller ikke hverken kanaler, arbejdspladser eller fængsler som noget jeg behøver at tage stilling til.

Det er ikke min hensigt at være hverken formidler eller

producent af meninger og ideer,

hvis jeg imod min hensigt bliver brugt eller misbrugt sådan, vil jeg betragte det som en tilfældig bivirkning, eller et nødvendigt onde.

Jeg betragter det altså ikke som forfatterens primære opgave at påvirke meningsdannelsen, ikke engang det at påvirke bevidstheden opfatter jeg som særlig centralt.

Jeg vil påvirke blindheden.

Menneskene skaber Historien i en forvirret blanding af bevidsthed og blindhed.

Bevidstheden kender vi, den har sine variationer, det kan godt være de bliver flere og flere og i praksis uoverskuelige, men i princippet er bevidstheden den kendte faktor

Men det er altid den ukendte faktor det er værd at påvirke Men blindheden kan ikke påvirkes ved at vi søger sandheden.

Tilfældigheden kan ikke påvirkes med meninger

Terningkastet kan overhovedet ikke påvirkes.

Men det er terningkastet der skal påvirkes.

Jeg betragter det som en forfatters opgave at konstruere en kode der gør terningkastet læseligt

At finde på en sandhed der gør tilfældigheden nødvendig

og forestille sig et tegnsystem der transmitterer blindheden kort sagt jeg betragter det som forfatterens opgave

at beskæftige sig med det umulige, det ufuldkomne, det der ligger udenfor

forsøgsvis at bruge et sprog der ikke eksisterer, ikke endnu. Dette ikke-eksisterende sprog kalder jeg det klasseløse sprog. På samme måde som det ikke-eksisterende samfund af mange kaldes det klasseløse samfund.